

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 3 mars 2020*

”Begäran om förhandsavgörande – Straffrättsligt samarbete – Rambeslut 2002/584/RIF – Europeisk arresteringsorder – Artikel 2.2 – Verkställighet av en europeisk arresteringsorder – Ingen kontroll av dubbel straffbarhet – Villkor – Brott i den utfärdande medlemsstaten som kan leda till fängelse i minst tre år – Ändring av straffrättslig lagstiftning i den utfärdande medlemsstaten som skett mellan den tidpunkt när brottet begicks och tidpunkten för utfärdande av den europeiska arresteringsordern – Vilken version av lagen som ska beaktas för att fastställa att brottet kan leda till fängelse i minst tre år”

I mål C-717/18,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Hof van beroep te Gent (Appellationsdomstolen i Gent, Belgien) genom beslut av den 7 november 2018, som inkom till domstolen den 15 november 2018, i ett förfarande i samband med verkställighet av en europeisk arresteringsorder mot

X,

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden K. Lenaerts, vice ordföranden R. Silva de Lapuerta, avdelningsordförandena J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, E. Regan, P.G. Xuereb, L.S. Rossi (referent) och I. Jarukaitis samt domarna M. Ilešič, J. Malenovský, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, C. Toader, K. Jürimäe och C. Lycourgos,

generaladvokat: M. Bobek

justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 16 september 2019,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Procureur-generaal, genom I. De Tandt,
- X, genom S. Bekaert och P. Bekaert, advocaten, samt genom G. Boye, abogado,
- Belgiens regering, genom C. Van Lul, C. Pochet och J.-C. Halleux, samtliga i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: nederländska.

- Spaniens regering, inledningsvis genom M. Sampol Pucurull, därefter av S. Centeno Huerta, båda i egenskap av ombud,
  - Europeiska kommissionen, genom S. Grünheid och R. Troosters, båda i egenskap av ombud,
- och efter att den 26 november 2019 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 2.2 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, 2002, s. 1).
- 2 Begäran har framställts i samband med verkställighet i Belgien av en europeisk arresteringsorder som utfärdats av Audiencia Nacional (Centrala domstolen, Spanien) mot X.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

- 3 I skälen 5 och 6 i rambeslut 2002/584 anges följande:
  - ”(5) Målet för [Europeiska] unionen att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa har medfört att behovet av utlämning mellan medlemsstaterna har försvunnit, och att det skall ersättas av ett system för överlämnande mellan rättsliga myndigheter. De nuvarande förfarandena för utlämning är komplicerade och riskerar att ge upphov till förseningar, vilket kan avhjälpas genom införande av ett nytt förenklat system för överlämnande av dömda eller misstänkta personer för verkställighet av domar eller lagföring. De traditionella samarbetsförbindelser mellan medlemsstaterna som hittills varit rådande bör ersättas av ett system med fri rörlighet för straffrättsliga avgöranden, såväl preliminära som slutliga, i ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.
  - (6) Den europeiska arresteringsorder som införs genom detta rambeslut utgör den första konkreta åtgärden på det straffrättsliga området rörande principen om ömsesidigt erkännande, vilken Europeiska rådet har kallat en 'hörnsten' i det rättsliga samarbetet.”
- 4 I artikel 2 i rambeslutet med rubriken ”Tillämpningsområde för en europeisk arresteringsorder” föreskrivs följande:
  - ”1. En europeisk arresteringsorder får utfärdas för gärningar som enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i tolv månader eller mer. Detsamma gäller om ett straff eller en annan frihetsberövande åtgärd i minst fyra månader har dömts ut.
  - 2. Följande brott skall medföra överlämnande på grundval av en europeisk arresteringsorder enligt villkoren i detta rambeslut och utan kontroll av om det föreligger dubbel straffbarhet för gärningen, förutsatt att brotten, som de definieras i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning, kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i minst tre år i den utfärdande medlemsstaten:

– ...

– Terrorism.

– ...

...

4. När det gäller andra brott än de som omfattas av punkt 2 kan överlämnandet förenas med villkoret att de gärningar för vilka den europeiska arresteringsordern har utfärdats skall utgöra ett brott enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning, oberoende av brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering.”

5 I artikel 8, som har rubriken ”Den europeiska arresteringsorderns innehåll och form” i rambeslutet föreskrivs följande i punkt 1:

”En europeisk arresteringsorder skall innehålla följande uppgifter uppställda i enlighet med formuläret i bilagan:

...

f) Det straff som dömts ut, om det rör sig om en slutlig dom, eller den straffskala för brottet som föreskrivs i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning.

...”

6 Artikel 17.1 i rambeslut 2002/584 har följande lydelse:

”En europeisk arresteringsorder skall behandlas och verkställas med skyndsamhet.”

7 Bilagan till rambeslutet innehåller ett formulär för en europeisk arresteringsorder. I led c i formuläret föreskrivs att ”[u]ppgifter om straffets längd”, enligt punkt 1, avser ”[m]aximal längd för det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som kan dömas ut för brottet eller brotten” och, enligt led 2 i nämnda formulär, ”[l]ängd för det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som har dömts ut”.

8 I formuläret föreskrivs även, under led e, under rubriken ”Brott”, att information ska lämnas om de brott som den europeiska arresteringsordern ”berör” och bland annat innehålla en ”[b]eskrivning av de omständigheter under vilka brottet eller brotten begicks, inklusive tidpunkt (datum och klockslag), plats och den eftersöktes grad av delaktighet i brottet eller brotten”.

Spansk rätt

9 I artikel 578 i Código Penal (strafflagen), i den lydelse som var i kraft vid tidpunkten för omständigheterna i det nationella målet, föreskrevs ett fängelsestraff på högst två år för förhållande av terrorism och förnedring av offer för terrorism.

10 Den 30 mars 2015 ändrades artikel 578 i denna lag på så sätt att brottet nu bland annat bestraffas med fängelse i högst tre år.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

- 11 Genom dom av den 21 februari 2017 dömde Audiencia Nacional (Centrala domstolen, Spanien) X för, bland annat, gärningar som begåtts mellan den 1 januari 2012 och den 31 december 2013 och som befunnits utgöra förhärlikande av terrorism och förnedring av offer för terrorism enligt artikel 578 i strafflagen, i den lydelse som var tillämplig vid tidpunkten för gärningarna, och dömde X till fängelse i två år, som var det högsta straff som kunde utdömas vid denna tidpunkt. Denna dom vann laga kraft, eftersom Tribunal Supremo (Högsta domstolen, Spanien) genom dom av den 15 februari 2018 ogillade överklagandet av förstnämnda dom.
- 12 Sedan X lämnat Spanien för Belgien utfärdade Audiencia Nacional (Centrala domstolen) den 25 maj 2018 en europeisk arresteringsorder avseende honom och den 27 juni samma år en kompletterande europeisk arresteringsorder för brottet ”terrorism”, i den mening som avses i artikel 2.2 andra strecksatsen i rambeslut 2002/584, för verkställighet av det straff som utdömts enligt domen av den 21 februari 2017.
- 13 Vid prövningen av huruvida det aktuella brottet, i enlighet med artikel 2.2 i rambeslut 2002/584, enligt spansk rätt straffades med fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i minst tre år och således gav upphov till ett överlämnande utan kontroll av om det förelåg dubbel straffbarhet för gärningen, beaktade Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent (Förstainstansdomstolen för östra Flandern, avdelningen Gent, Belgien), i egenskap av verkställande rättslig myndighet, den lydelse av artikel 578 i strafflagen som var tillämplig vid tidpunkten för de gärningar som avses i det nationella målet. Efter att ha konstaterat att dubbel straffbarhet inte förelåg beslutade nämnda domstol genom beslut av den 17 september 2018 att neka verkställighet av den kompletterande europeiska arresteringsordern av den 27 juni samma år.
- 14 Procureur-generaal (Allmänna åklagaren, Belgien) överklagade detta beslut till Hof van beroep te Gent (Appellationsdomstolen i Gent, Belgien), som är osäker på vilken version av lagstiftningen i den utfärdande medlemsstaten som ska beaktas när det gäller att fastställa huruvida villkoret i artikel 2.2 i rambeslut 2002/584 avseende minst tre års frihetsberövande straff är uppfyllt. Denna domstol anser att Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent (Förstainstansdomstolen för östra Flandern, avdelningen Gent), med hänsyn till artikel 578 i strafflagen, i dess lydelse vid tidpunkten för gärningarna i det nationella målet, hade rätt att kontrollera huruvida det förelåg dubbel straffbarhet för gärningen och neka att verkställa den kompletterande europeiska arresteringsordern, eftersom det i artikel 578 i strafflagen i denna lydelse föreskrevs fängelse i högst två år. Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent (Förstainstansdomstolen för östra Flandern, avdelningen Gent) hade emellertid inte rätt, om den version av nämnda artikel som ska beaktas var den som var tillämplig vid tidpunkten för utfärdandet av den europeiska arresteringsordern, att kontrollera om det förelåg dubbel straffbarhet för gärningen och kunde således inte neka att verkställa nämnda europeiska arresteringsorder, eftersom det i den nya lydelsen av artikel 578 föreskrivs ett maximalt fängelsestraff på tre år.
- 15 Mot denna bakgrund beslutade Hof van beroep te Gent (Appellationsdomstolen i Gent) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till domstolen:
  - ”1) Tillåter artikel 2.2. i [rambeslut 2002/584], såsom denna har införlivats med belgisk rätt genom lagen om den europeiska arresteringsordern [av den 19 december 2003 (*Belgisch staatsblad* av den 22 december 2003, s. 60075)], att den verkställande medlemsstaten vid sin bedömning av det däri fastställda kravet på att gärningen ska bestraffas med fängelse i minst tre år, får åberopa den strafflag som var tillämplig i den utfärdande medlemsstaten vid den tidpunkt då den europeiska arresteringsordern utfärdades?

- 2) Tillåter artikel 2.2 i [rambeslut 2002/584], såsom denna har införlivats med belgisk rätt genom lagen om den europeiska arresteringsordern, att den verkställande medlemsstaten vid sin bedömning av det däri fastställda kravet på att gärningen ska bestraffas med fängelse i minst tre år, får åberopa en vid tidpunkten för utfärdandet av den europeiska arresteringsordern tillämplig strafflag som skärpte straffsatsen jämfört med den strafflag som var tillämplig i den utfärdande medlemsstaten vid tidpunkten för gärningarna?”

Prövning av tolkningsfrågorna

- 16 Den hänskjutande domstolen har ställt sina tolkningsfrågor, som ska prövas gemensamt, för att få klarhet i huruvida artikel 2.2 i rambeslut 2002/584 ska tolkas så, att den verkställande rättsliga myndigheten, för att kontrollera huruvida det brott för vilket en europeisk arresteringsorder har utfärdats i den utfärdande medlemsstaten kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i minst tre år, såsom detta definieras i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning, ska beakta lagstiftningen i den utfärdande medlemsstaten i den lydelse som var tillämplig vid tidpunkten för de gärningar som prövas i det mål i vilket en europeisk arresteringsorder utfärdades eller lagstiftningen i den utfärdande medlemsstaten i den lydelse som var tillämplig när denna arresteringsorder utfärdades.
- 17 För att besvara dessa frågor ska det påpekas att enligt artikel 2.2 i rambeslut 2002/584 ska de brott som räknas upp i denna bestämmelse medföra överlämnande, på de villkor som föreskrivs i detta rambeslut och utan kontroll av om det föreligger dubbel straffbarhet för gärningen, om de i den utfärdande medlemsstaten kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i minst tre år, såsom de definieras i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning.
- 18 Det framgår således av denna bestämmelse att definitionen av dessa brott och de tillämpliga påföljderna är de som följer av ”den utfärdande medlemsstatens lagstiftning” (dom av den 3 maj 2007, *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, EU:C:2007:261, punkt 52).
- 19 Det framgår emellertid inte av lydelsen i artikel 2.2 i rambeslut 2002/584 vilken version av denna lagstiftning som den verkställande rättsliga myndigheten ska beakta för att kontrollera huruvida villkoret om gränsen på minst tre års fängelse i denna bestämmelse är uppfyllt när nämnda lagstiftning har ändrats mellan tidpunkten för de gärningar som gett upphov till det mål i vilket den europeiska arresteringsordern utfärdades och datumet för utfärdandet, eller till och med verkställigheten, av denna arresteringsorder.
- 20 I motsats till vad den belgiska och den spanska regeringen samt åklagaren har gjort gällande, kan den omständigheten att presens indikativ används i artikel 2.2 i rambeslut 2002/584 inte leda till slutsatsen att den rättsliga version som ska beaktas för detta ändamål är den som var i kraft när den europeiska arresteringsordern utfärdades. Såsom generaladvokaten har påpekat i punkterna 33 och 42 i sitt förslag till avgörande är nämligen presens indikativ allmänt förekommande i lagstiftningen för att ge uttryck för en bestämmelses tvingande karaktär och nämnda artikel 2.2 avser såväl europeiska arresteringsorder som utfärdas för lagföring och således vid en tidpunkt då brottet i fråga ännu inte har bestraffats, som europeiska arresteringsorder som utfärdats för verkställighet av ett fängelsestraff. Det går således inte att av användningen av presens indikativ i nämnda bestämmelse sluta sig till vilken version av lagstiftningen i den utfärdande medlemsstaten som är relevant med avseende på villkoren för tillämpning av denna bestämmelse.
- 21 Enligt domstolens fasta praxis ska inte bara lydelsen beaktas vid tolkningen av en unionsbestämmelse, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i (dom av den 19 december 2013, *Koushkaki*, C-84/12, EU:C:2013:862, punkt 34, dom av den 16 november 2016, *Hemming m.fl.*, C-316/15, EU:C:2016:879, punkt 27, och dom av den 25 januari 2017, *Vilkas*, C-640/15, EU:C:2017:39, punkt 30).

- 22 Vad för det första gäller det sammanhang i vilket artikel 2.2 i rambeslut 2002/584 ingår, erinrar domstolen om att artikel 2, såsom framgår av dess rubrik, definierar tillämpningsområdet för den europeiska arresteringsordern. I artikel 2.1 i rambeslutet anges att en europeisk arresteringsorder får utfärdas för gärningar som enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i tolv månader eller mer. Detsamma gäller om ett straff eller en annan frihetsberövande åtgärd i minst fyra månader har dömts ut. Såsom generaladvokaten påpekade i punkterna 22 och 24 i sitt förslag till avgörande görs det i punkterna 2 och 4 i denna artikel, när det alternativa villkoret i artikel 2.1 för utfärdande av en europeisk arresteringsorder är uppfyllt, åtskillnad mellan de brott för vilka verkställighet av den sålunda utfärdade europeiska arresteringsordern ska ske utan kontroll av om det föreligger dubbel straffbarhet för gärningen och de brott för vilka verkställigheten kan underställas en sådan kontroll.
- 23 Det framgår av lydelsen av punkt 1 i samma artikel att när det gäller utfärdande av en europeisk arresteringsorder för verkställighet av en fällande dom, såsom i förevarande fall, kan minimigränsen på fyra månader endast avse det straff som utdömts i det avgörandet i enlighet med den lagstiftning i den utfärdande medlemsstaten som är tillämplig på de gärningar som ligger till grund för avgörandet, och inte det straff som skulle ha kunnat utdömas enligt denna medlemsstats lagstiftning som var tillämplig vid den tidpunkt då arresteringsordern utfärdades.
- 24 Det kan inte förhålla sig annorlunda i fråga om verkställighet av en europeisk arresteringsorder med tillämpning av artikel 2.2 i rambeslut 2002/584.
- 25 För det första skulle en tolkning enligt vilken den verkställande rättsliga myndigheten ska beakta den lagstiftning i den utfärdande medlemsstaten som var tillämplig vid en annan tidpunkt, beroende på om myndigheten kontrollerar huruvida den europeiska arresteringsordern kunde utfärdas i enlighet med artikel 2.1 i rambeslutet eller om denna arresteringsorder ska verkställas utan kontroll av om det föreligger dubbel straffbarhet för gärningen enligt artikel 2.2 i rambeslutet, undergräva den enhetliga tillämpningen av dessa båda bestämmelser.
- 26 Den omständigheten att det i artikel 2.1 i rambeslut 2002/584 hänvisas till ”gärningar som är straffbelagda enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning”, medan artikel 2.2 i rambeslutet nämner ”brott [som] är straffbelagda i den utfärdande medlemsstaten”, kan, i motsats till vad den belgiska och den spanska regeringen samt åklagaren har gjort gällande, inte ge något stöd för denna tolkning. Oberoende av skälet till att unionslagstiftaren antog dessa två formuleringar, innebär nämligen skillnaden mellan dessa inte på något sätt att slutsatsen kan dras att den version av medlemsstatens lagstiftning som den verkställande rättsliga myndigheten ska beakta vid tillämpningen av artikel 2.2 i rambeslutet ska vara den som var i kraft när arresteringsordern utfärdades.
- 27 På samma sätt saknar artikel 2.4 i rambeslut 2002/584, i motsats till vad åklagaren gjorde gällande vid förhandlingen vid domstolen, relevans för att fastställa vilken version av den utfärdande medlemsstatens lagstiftning som ska beaktas vid tillämpningen av artikel 2.2 i rambeslutet, särskilt som den endast hänvisar till den verkställande medlemsstatens lagstiftning.
- 28 Tolkningen att den version av den utfärdande medlemsstatens lagstiftning som ska beaktas av den verkställande rättsliga myndigheten vid tillämpningen av artikel 2.2 i rambeslut 2002/584 är den som är tillämplig på de gärningar som ligger till grund för utfärdandet av den europeiska arresteringsordern stöds vidare av artikel 8 i rambeslutet. I denna bestämmelse föreskrivs att nämnda uppgifter är avsedda att tillhandahålla de formella minimiuppgifter som är nödvändiga för att de verkställande rättsliga myndigheterna snabbt ska kunna verkställa den europeiska arresteringsordern genom att skyndsamt anta ett överlämningsbeslut (se, för ett liknande resonemang, dom av den 23 januari 2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, punkt 59).

- 29 Enligt artikel 8.1 f i rambeslutet ska den europeiska arresteringsordern bland annat innehålla uppgifter om det straff som dömts ut, om det rör sig om en slutlig dom, eller den straffskala som föreskrivs för brottet i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning. Sådana uppgifter ska lämnas ”i enlighet med formuläret i bilagan” till rambeslutet. Detta formulär ska således beaktas vid tolkningen av denna bestämmelse (dom av den 1 juni 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, punkt 44).
- 30 I led c i detta formulär anges att de uppgifter om längden av det straff som den utfärdande rättsliga myndigheten ska lämna, enligt punkt 1 i detta led, ska avse ”[m]aximal längd för det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som kan dömas ut för brottet eller brotten” och, enligt punkt 2 i nämnda led, ”[l]ängd[en] för det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som har dömts ut”.
- 31 Det framgår således av själva ordalydelsen i led c i formuläret, och i synnerhet av orden ”dömts ut”, som används för att beskriva den påföljd om vilken det ska lämnas upplysningar, att detta straff är det straff som, beroende på det enskilda fallet, kan dömas ut eller faktiskt har dömts ut i den fällande domen och således det straff som följer av den version av lagstiftningen i den utfärdande medlemsstaten som är tillämplig på de aktuella gärningarna.
- 32 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkterna 58 och 59 i sitt förslag till avgörande, avser för övrigt de uppgifter som ska ingå i formuläret i bilagan till rambeslut 2002/584 konkreta omständigheter i det mål i vilket den europeiska arresteringsordern utfärdades, vilket särskilt framgår av led e i formuläret, enligt vilken den utfärdande rättsliga myndigheten är skyldig att precisera under vilka omständigheter brottet begicks.
- 33 Under dessa omständigheter kan den verkställande rättsliga myndigheten, vid prövningen av huruvida den längd på straff som föreskrivs i artikel 2.2 i rambeslut 2002/584 har iakttagits, inte beakta en annan version av lagstiftningen i den utfärdande medlemsstaten än den som är tillämplig på de gärningar som gett upphov till det mål i vilket en europeisk arresteringsorder har utfärdats.
- 34 Denna tolkning av artikel 2.2 i rambeslut 2002/584 stöds för det andra av syftet med rambeslutet.
- 35 I detta avseende påpekar domstolen, såsom framgår av skäl 5 i rambeslutet, att detta skäl, genom inrättandet av ett nytt, förenklat och mer effektivt system för överlämnande av personer som har dömts eller misstänks för brott, syftar till att underlätta och påskynda det rättsliga samarbetet för att uppnå målet för unionen att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, på grundval av den höga grad av förtroende som ska finnas mellan medlemsstaterna (dom av den 16 juli 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, punkt 28, dom av den 5 april 2016, Aranyosi och Căldăraru, C-404/15 och C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punkt 76, och dom av den 25 januari 2017, Vilkas, C-640/15, EU:C:2017:39, punkt 31).
- 36 Om den utfärdande medlemsstatens lagstiftning, som den utfärdande rättsliga myndigheten ska informera om i formuläret i bilagan till rambeslut 2002/584, och som den verkställande rättsliga myndigheten ska beakta vid prövningen av huruvida en europeisk arresteringsorder ska verkställas i enlighet med artikel 2.2 i rambeslutet, utan kontroll av huruvida det föreligger dubbel straffbarhet för gärningen, inte är den lagstiftning som är tillämplig på de gärningar som gett upphov till det mål som föranlett den europeiska arresteringsordern kan den verkställande rättsliga myndigheten ha svårigheter att identifiera relevant version av denna lagstiftning när denna har ändrats mellan tidpunkten för brotten och den tidpunkt när denna myndighet ska besluta om verkställighet av den europeiska arresteringsordern.
- 37 Den verkställande rättsliga myndigheten ska således, vid tillämpningen av artikel 2.2 i rambeslut 2002/584, kunna ta fasta på uppgifter om straffets längd i den europeiska arresteringsordern, i enlighet med formuläret i bilagan till rambeslutet. Eftersom en europeisk arresteringsorder enligt artikel 17.1 i rambeslutet ska behandlas och verkställas utan dröjsmål, måste den prövning av den utfärdande medlemsstatens lagstiftning som denna myndighet ska göra inom

ramen för tillämpningen av nämnda artikel 2.2 nödvändigtvis vara snabb och följaktligen göras på grundval av de uppgifter som finns tillgängliga i den europeiska arresteringsordern. Det skulle strida mot syftet med rambeslut 2002/584, såsom det har erinrats om i punkt 35 i denna dom, att kräva att denna myndighet, i syfte att verkställa denna order, kontrollerar att den lagstiftning i den utfärdande medlemsstaten som är tillämplig på de aktuella gärningarna inte har ändrats efter det att gärningen begicks.

- 38 En annan tolkning skulle för övrigt ge upphov till osäkerhet, med hänsyn till de svårigheter som den verkställande rättsliga myndigheten skulle kunna stöta på när det gäller att identifiera de olika eventuellt relevanta versionerna av denna lagstiftning och skulle följaktligen strida mot rättssäkerhetsprincipen. Att göra verkställigheten av en europeisk arresteringsorder beroende av den lagstiftning som var tillämplig vid tidpunkten för utfärdandet skulle dessutom strida mot de krav på förutsebarhet som följer av samma rättssäkerhetsprincip.
- 39 Artikel 2.2 i rambeslut 2002/584 kan för övrigt inte tolkas så, att den skulle kunna göra det möjligt för en utfärdande medlemsstat att, genom att ändra de påföljder som föreskrivs i dess lagstiftning, låta tillämpningsområdet för nämnda bestämmelse omfatta personer som vid tidpunkten för de gärningar som utgör brott hade kunnat omfattas av kontrollen av om det föreligger dubbel straffbarhet för brottet.
- 40 Den belgiska och den spanska regeringen har vidare gjort gällande att det skulle bidra till att underlätta överlämnandet av den berörda personen om den verkställande rättsliga myndigheten var skyldig att vid tillämpningen av artikel 2.2 i rambeslut 2002/584 beakta den lydelse av lagstiftningen i den utfärdande medlemsstaten som var i kraft vid tidpunkten för utfärdandet av den europeiska arresteringsordern, eftersom kravet på dubbel straffbarhet för gärningen inte längre är tillämpligt i förevarande fall. Domstolen erinrar dock om att tolkningen av denna bestämmelse inte får göras avhängig av faktiska omständigheter i ett enskilt fall.
- 41 Inom det område som regleras av rambeslut 2002/584 uttrycks principen om ömsesidigt erkännande – vilken, särskilt enligt skäl 6 i rambeslutet, utgör en ”hörnsten” i det straffrättsliga samarbetet – i artikel 1.2 i rambeslutet. Den innebär att medlemsstaterna i princip är skyldiga att verkställa en europeisk arresteringsorder. Härav följer att den verkställande rättsliga myndigheten därför kan vägra att verkställa en sådan order endast i de fall, som är uttömmande uppräknade, då verkställighet ska vägras enligt artikel 3 i rambeslut 2002/584 och då verkställighet får vägras enligt artiklarna 4 och 4a i rambeslutet. Verktälligheten av en europeisk arresteringsorder får dessutom endast underställas ett av de villkor som är uttömmande uppräknade i artikel 5 i rambeslutet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 december 2019, Openbaar Ministerie (Procureur du Roi de Bruxelles), C-627/19 PPU, EU:C:2019:1079, punkterna 23 och 24 och där angiven rättspraxis).
- 42 Den omständigheten att det aktuella brottet inte kan föranleda överlämnande utan kontroll av om det föreligger dubbel straffbarhet för gärningen enligt artikel 2.2 i rambeslut 2002/584 innebär således inte att verkställighet av den europeiska arresteringsordern ska avslås. Det ankommer nämligen på den verkställande rättsliga myndigheten att pröva huruvida det föreligger dubbel straffbarhet enligt artikel 2.4 i rambeslutet med avseende på detta brott.
- 43 Av vad som anförts följer att artikel 2.2 i rambeslut 2002/584 ska tolkas så, att den verkställande rättsliga myndigheten, för att fastställa om det högsta straffet för ett brott för vilket en europeisk arresteringsorder har utfärdats i den utfärdande medlemsstaten är fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i minst tre år, såsom brottet definieras i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning, ska beakta den utfärdande medlemsstatens lagstiftning i den version som var tillämplig på de gärningar som gett upphov till det mål i vilket den europeiska arresteringsordern utfärdades.

Rättegångskostnader

- 44 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

Artikel 2.2 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna ska tolkas så, att den verkställande rättsliga myndigheten, för att fastställa om det högsta straffet för ett brott för vilket en europeisk arresteringsorder har utfärdats i den utfärdande medlemsstaten är fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i minst tre år, såsom brottet definieras i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning, ska beakta den utfärdande medlemsstatens lagstiftning i den version som var tillämplig på de gärningar som gett upphov till det mål i vilket den europeiska arresteringsordern utfärdades.

Underskrifter